

ΕΙΝΟΜΗΛΟ

11+ ΕΤΩΝ

Άντρη Αντωνίου

CYPRUS

ΚΑΡΣΙΑ ΠΑΝΩ ΣΕ ΡΟΣΕΣ

Εικονογράφηση:
Λιάνα Δενεζάκη

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Καρδιά πάνω σε ρόδες**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άντρη Αντωνίου
ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Λιάνα Δεvezάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

© Άντρη Αντωνίου, 2016
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2016

Έντυπη έκδοση: ISBN 978-618-01-1571-0
Ηλεκτρονική έκδοση: ISBN 978-618-01-1572-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Άντρη Αντωνίου

ΚΑΡΔΙΑ
ΠΑΝΩ
ΣΕ ΡΟΣΕΣ

Εικονογράφηση:
Λιάνα Δενεζάκη

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η **ΑΝΤΡΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ** γεννήθηκε στην Κύπρο το 1980. Αποφοίτησε από το Τμήμα Επιστημών της Αγωγής του Πανεπιστημίου Κύπρου και εργάζεται ως δασκάλα. Παραμύθια της (*Το εφταπόδι* και *Το ριζικόν*) έχουν διακριθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα βιβλία της **ΜΠΕΛΑΔΟΜΑΓΝΗΤΗΣ**, που τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας Κύπρου για Μεγάλα Παιδιά και Εφήβους του 2012 και **ΠΗΝΕΛΟΠΗ**, που συμπεριελήθηφη στη βραχεία λίστα των Κρατικών Βραβείων του 2013. Το 2015 το ανέκδοτο μυθιστόρημά της με τίτλο *Από τους τέσσερις ο τέταρτος* απέσπασε έπαινο στον διαγωνισμό της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς. Μπορείτε να επικοινωνήσετε με τη συγγραφέα στην ηλεκτρονική διεύθυνση: andriantoniou1@gmail.com

*«Τα καλοκαίρια μας θα κλείνουν μέσα τους
τις πιο όμορφες αναμνήσεις μας».*

ΠΑΝΙΚΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΕΣ

Σήμερα από το πρωί μου πάνε όλα στραβά! Έχουν περάσει δεκαπέντε λεπτά από την ώρα που ξύπνησα, κατουριέμαι και δεν μπορώ να μπω στην τουαλέτα γιατί, όπως πάντα, ο Σπύρος είναι δυσκοίλιος και δεν τελειώνει εύκολα μ' αυτή τη δουλειά όπως όλος ο φυσιολογικός κόσμος. Πρέπει να πήγα και να ήρθα στον διάδρομο γύρω στις εκατόν είκοσι έξι φορές και να φώναξα άλλες τόσες «Θα βγεις καμιά ώρα;» μέχρι να τον δω να ανοίγει επιτέλους την πόρτα του μπάνιου και να βγαίνει.

Το μούτρο του έχει εκείνη την έκφραση αποχαύνωσης που παίρνει πάντα όταν η προσπάθειά του πετυχαίνει. Που σημαίνει ένα και μόνο πράγμα: το μπάνιο θα έχει μετατραπεί σε θάλαμο αερίων. Θα χρειαστεί τουλάχιστον μισή ώρα εξαερισμού με παράθυρο και πόρτα ανοιχτά για να μπορέσει οποιοδήποτε ανθρώπινο με φυσιολογική εγκεφαλική δραστηριότητα να το

χρησιμοποιήσει χωρίς να πάθει ασφυξία. Κοιτάζω το ρολόι στον διάδρομο. Δεν έχω παρά μόνο μερικά λεπτά. Παίρνω μια βαθιά ανάσα, κλείνω τη μύτη και μπαίνω. Μα τι στο καλό τρώει αυτό το παιδί;

Και σαν να μη φτάνει που από τις αναθυμιάσεις κοντεύω να γίνω μολ και να τινάζω τα πέταλα, ο Σπύρος βρίσκεται συνεχώς έξω από την πόρτα και με βομβαρδίζει με απορίες του τύπου:

«Χαρούλα, πώς σηκώνεται το αεροπλάνο;»

«Χαρούλα, ποιος κρατάει το αεροπλάνο στον αέρα;»

«Χαρούλα, έχει φώτα τροχαίας στον ουρανό;»

Μόλις τελειώνω το βούρτσισμα των δοντιών μου, γυρίζω να κοιτάξω το πρόσωπό μου στον καθρέφτη. Τα μάγουλά μου έχουν πάρει το κόκκινο της πυρκαγιάς. «Θα πάψεις καμιά φορά να με λες Χαρούλα;» τσιρίζω. «Σου είπα ένα εκατομμύριο φορές! Δε με λένε Χαρούλα! Χαρά. Χα-ρά. Χι, άλφα, ρο, άλφα. Τι δεν καταλαβαίνεις; Χαρά!»

Ανοίγω να βγω. Ο Σπύρος με περιμένει με τη μούρη κολλημένη πάνω στην πόρτα.

«Χαρούλα, έχει βενζινάδικα στον ουρανό;»

Σηκώνω τα χέρια μου ψηλά και κοιτάζω το ταβάνι. Ας με βοηθήσει κάποιος. Ο μπαμπάς, η μαμά, ο Θεός. Όποιος ευκαιρεί τέλος πάντων. Ξεκινώ να πάω στο δωμάτιό μου για να ντυθώ, αλλά ο Σπύρος είναι σχεδόν κολλημένος στον πισινό μου και με ακολουθεί παντού.

«Χαρούλα, τα αεροπλάνα έχουν τιμόνι;»

«Αχιλλέα!» ουρλιάζω και ευτυχώς από το διπλανό δωμάτιο προβάλλει το κεφάλι του ο μεγάλος μου αδελφός. «Πάρ' τον γιατί δεν ξέρω κι εγώ τι θα γίνει σήμερα», και ευτυχώς ο Αχιλλέας δε φέρνει αντίρρηση.

«Έλα εδώ, φιλαράκο», λέει και παίρνει τον Σπύρο από το χέρι.

Πάλι καλά. Ειδικά σήμερα δεν έχω καθόλου αντοχές για να απαντώ στις ερωτήσεις του Σπύρου που εκτοξεύονται με ρυθμούς οπλοπολυβόλου.

Ντύνομαι όσο πιο γρήγορα μπορώ και βάζω τα τελευταία μου πράγματα μέσα στη βαλίτσα. Αλήθεια, ποιος κρατάει το αεροπλάνο στον αέρα; Αυτό είναι όντως μια καλή απορία. Η μαμά μπαίνει στο δωμάτιό μου. «Όλα έτοιμα;» ρωτάει και της γνέφω με το κεφάλι «ναι».

Κάθε καλοκαίρι η ίδια ιστορία. Αεροδρόμιο, Κύπρος, διακοπές. Εκεί μένουν οι παππούδες μου από την πλευρά της μαμάς μου. Και φυσικά δεν παραπονιέμαι ούτε που θα πάω στην Κύπρο, ούτε που θα δω τους παππούδες μου. Το πρόβλημα είναι άλλο. Το πρόβλημα είναι ένα και μοναδικό και ακούει στη λέξη «αεροπλάνο».

Φτάνουμε στο αεροδρόμιο όπως πάντα αργοπορημένοι. Ο μπαμπάς πηγαίνει μπροστά μαζί με τον Αχιλλέα κρατώντας τις βαλίτσες και κάθε μισό λεπτό γυρίζει πίσω για να πετάξει ένα «Κάντε γρήγορα, θα χάσουμε

την πτήση». Η μαμά βαδίζει στο ένα μου πλευρό και μου απαριθμεί αντικείμενα για να τη βεβαιώσω πως θυμηθήκαμε να τα πάρουμε, και ο Σπύρος μού τραβάει την μπλούζα απ' το άλλο πλευρό και με βομβαρδίζει με την ίδια απορία ξανά και ξανά: «Χαρούλα, τι είναι νησί?».

Ο ήχος ενός αεροπλάνου που απογειώνεται κάνει τις τρίχες στο κεφάλι μου να πεταχτούν όρθιες. Ο μπαμπάς δίνει τα διαβατήρια και τα εισιτήριά μας στην κοπέλα και κανονίζει τις θέσεις μας.

«Σε έβαλα να καθίσεις στον διάδρομο, μην ανησυχείς», λέει και μου κλείνει το μάτι.

Τέλεια, τώρα μπορώ να ξεφυσήσω με ανακούφιση. Γιατί άμα κάθεται στον διάδρομο, ας πούμε, και πέσει το αεροπλάνο, εσύ γλιτώνεις με ελαφριές γρατζουνιές. Ας μην πέσουμε, Θεούλη μου, και υπόσχομαι να απαντώ σε όλες τις σπαστικές ερωτήσεις του Σπύρου από δω και μπρος.

Πάμε και στεκόμαστε σε μια ουρά. «Σωματικός έλεγχος», σχολιάζει η μαμά και ισιώνει την μπλούζα του Σπύρου.

«Χαρούλα, τι είναι σωματικός έλεγχος;»

Μπορεί κάποιος να μου εξηγήσει γιατί πάντα ο Σπύρος επιλέγει εμένα για να απευθύνει τις απορίες του; Τι είμαι εγώ; Φωτεινός παντογνώστης; Φυσικά δεν του απαντώ.

Μόλις ο μπαμπάς περνάει τον έλεγχο χωρίς να κουδουνίσει το μηχανήμα, γυρίζει προς το μέρος μας και

σπκώνει θριαμβευτικά τον αντίχειρά του προς τα πάνω. Ύστερα περνάνε ο Αχιλλέας, ο Σπύρος, η μαμά και τελευταία εγώ. Τη στιγμή που πατάω το ποδαράκι μου κάτω από το μηχανήμα, ένας εκκωφαντικός ήχος σειρήνας αρχίζει να ξεκουφαίνει όλο το αεροδρόμιο.

Μια υπάλληλος έρχεται κοντά μου και μου ζητά να σπκώσω τα χέρια ψηλά. Ύστερα αρχίζει να με ψαχουλεύει από πάνω μέχρι κάτω και εγώ γαργαλιέμαι φρικτά, αλλά η κατάσταση δεν είναι για γέλια και το αντιλαμβάνομαι.

«Βγάλε τα παπούτσια σου», με προστάζει.

«Τι εννοείτε;» ρωτάω και νιώθω κρύο ιδρώτα να λούζει τον σβέρκο μου.

«Τι να εννοώ, παιδί μου; Βγάλε τα αθλητικά σου και περπάτησε με τις κάλτσες κάτω από το μηχανήμα».

«Μα τι νομίζετε ότι μπορεί να κρύβω μέσα στα παπούτσια μου;» κάνω πως δήθεν γελάω και παρακαλώ η υπάλληλος να διαθέτει λίγο χιούμορ. Μάλλον όχι. Στέκεται και με κοιτάει με βλοσυρό ύφος και περιμένει να εκτελέσω τη διαταγή της.

«Χαρά, τελείωνε», φωνάζει εκνευρισμένη η μαμά και μου δείχνει την ουρά που περιμένει ξεφυσώντας πίσω από εμένα.

Δεν έχω άλλη επιλογή. Λύνω τα κορδόνια από το αριστερό μου παπούτσι και το βγάζω στο πάτωμα. Ύστερα λύνω τα κορδόνια από το δεξί και με τρεμάμενα χέρια το βγάζω. Ένα υπόκωφο χαχανητό φτάνει στα

αυτιά μου. Η δεξιά μου κάλτσα έχει μια ολοστρόγγυλη τρύπα πάνω ψηλά και το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού μου βγαίνει θριαμβευτικά από μέσα. Η υπάλληλος πιέζεται να δείξει πως δε γελάει και μου υποδεικνύει με το χέρι πως πρέπει να περπατήσω κάτω από το μηχάνημα.

«Είναι οι τυχερές μου κάλτσες!» φωνάζω. «Τι θέλετε; Να πέσει το αεροπλάνο επειδή φόρεσα άτυχες κάλτσες;»

Όταν φτάνει η ώρα να πάρουμε τις θέσεις μας στο αεροπλάνο, ακόμα δεν έχω συνέλθει από το σοκ-ρεζίλεμα της τρύπιας κάλτσας. Αλλά δε με νοιάζει. Ας γελάει όποιος θέλει. Εγώ νιώθω ασφάλεια με την τρύπια μου καλτσούλα. Δηλαδή θα ένιωθα μεγαλύτερη ασφάλεια αν το αεροπλάνο δεν ήταν τόσο στενό. Και κλειστό. Νομίζω πως από λεπτό σε λεπτό θα μου βγει η ψυχή από τη μύτη.

«Ωραία η θέση στον διάδρομο;» ρωτάει ο μπαμπάς.

«Καταπληκτική», απαντώ μέσα από τα δόντια μου. «Όνειρο!»

Ο Σπύρος κάθεται στη μέση, στο παράθυρο κάθεται η μαμά, ενώ ο μπαμπάς και ο Αχιλλέας πιάνουν δύο από τα καθίσματα της διπλανής σειράς. Είναι όλοι πολύ χαλαροί, λες και ετοιμαζόμαστε να πάμε βόλτα με το τρενάκι του λούνα παρκ. Ο Σπύρος βγάζει από το σακιδίό του ένα αυτοκινητάκι και ξεκινά να το κυλάει πάνω στο μπράτσο μου.

«Σταμάτα!» λέω και τον σπρώχνω μακριά.

«Χαρούλα, τι είναι νησί;»

Δεν υπάρχει ούτε μία πιθανότητα στο τρισεκατομμύριο να απαντήσω στον Σπύρο τι είναι νησί. Η ζωή μου κρέμεται από μια κλωστή αυτή τη στιγμή και δεν πρόκειται να κάθομαι να απαντάω σε ερωτήσεις γεωγραφίας. Δένω σφικτά τη ζώνη μου και το αεροπλάνο αρχίζει να παίρνει ύψος. Το στομάχι μου κάνει τριπλή τούμπα και πολύ φοβάμαι πως από στιγμή σε στιγμή θα εκτοξευθεί μέσα από το λαρύγγι μου. Κλείνω σφικτά τα μάτια μου και γραπώνω τις λαβές του καθίσματός μου. Κάτι δεν πάει καλά, το νιώθω. Μπορεί να μην ταξιδεύω συχνά, αλλά μπορώ να πω με σιγουριά πως αυτή δεν είναι μια φυσιολογική πτήση αεροπλάνου.

«Τι σφίγγεσαι, παιδί μου;» ρωτάει η μαμά.

«Θέλει να κάνει κακά και δεν μπορεί», πετάγεται ο Σπύρος.

«Δε θέλω να κάνω κακά», λέω χωρίς καν να ανοίξω τα μάτια. «Θα πέσει το αεροπλάνο. Το νιώθω».

«Κάθισε καλά κι άσε τις ανοησίες, σε παρακαλώ. Τα αεροπλάνα δεν είναι φύλλα να πέφτουν με το φύσημα του ανέμου. Τρομάζεις τον αδελφό σου».

Μισανοίγω τα μάτια και κοιτάζω τον Σπύρο. Δε μου φαίνεται καθόλου τρομαγμένος εμένα. Βαράει με δύναμη το αυτοκινητάκι του στην πλάτη της μπροστινής θέσης. Ίσως όμως η μαμά έχει δίκιο. Ίσως πρέπει να χαλαρώσω λίγο. Τα αεροπλάνα δεν είναι φύλλα να πέφτουν με το φύσημα του ανέμου. Βγάζω από την τσά-

να μου το βιβλίο που διαβάζω και προσπαθώ να συγκεντρωθώ στις προτάσεις της σελίδας που έχω μπροστά μου.

Λίγα λεπτά μετά, και έχοντας διαβάσει δύο ολόκληρες σελίδες από το βιβλίο μου, νιώθω περήφανη. Ναι, μπορώ να πω με βεβαιότητα πια πως τελικά δε φοβάμαι τα αεροπλάνα όσο νόμιζα πως τα φοβόμουν. Κάθομαι με ηρεμία και αξιοπρέπεια στη θέση μου, εντελώς προσηλωμένη στο βιβλίο μου, και με το καρδιοχτύπι μου να αγγίζει τα φυσιολογικά όρια που καρδιοχτυπά ένας άνθρωπος, ο οποίος σε καμία περίπτωση δεν υποφέρει από αεροπλανοφοβία. «Ήταν πολύ εύκολο τελικά», θα λέω όταν με ρωτά ο κόσμος. «Χρειάστηκε απλώς να βάλω τη λογική μου να δουλέψει. Τα αεροπλάνα δεν είναι φύλλα για να πέφτουν με το φύσημα του ανέμου», θα πω και θα γελάσω ανέμελα. «Προτείνω σε όποιον φοβάται να κάνει το ίδιο...»

Μια βαριά αντρική φωνή ακούγεται από κάποιο μεγάφωνο: «Σε λίγα λεπτά ενδέχεται να συναντήσουμε κενά αέρος. Παρακαλώ, παραμείνετε στη θέση σας και προσδεθείτε».

«Τι εννοεί κενά αέρος;» γυρίζω να κοιτάξω τη μαμά που είναι βυθισμένη σε ένα περιοδικό.

«Θα πέσουμε», χαχανίζει ο Σπύρος και ρίχνει το αυτοκινητάκι στο πάτωμα από ψηλά.

«Σπύρο, μάζεψε το αυτοκινητάκι», θυμώνει η μαμά και ύστερα ξαναβυθίζεται στο περιοδικό της.

Λένε πως, όταν μπαίνεις στην εφηβεία, σου συμβαίνουν διάφορα περιεργα. Η Χαρά, πάλι, δεν έχει παρατηρήσει καμία αλλαγή. Το καλοκαίρι, πριν από το γυμνάσιο, πάει για διακοπές μαζί με την οικογένειά της. Εκεί γνωρίζει τον Αντρέα, ένα αγόρι στην ηλικία της. Τα πράγματα πάνε σχετικά καλά, ώσπου στην παρέα προστίθεται η ξαδέλφη της, η Έλενα.

Ε, κάπου εκεί η εφηβεία χτυπά! Και το αποτέλεσμα είναι μια θεότρελη περιπέτεια που δε θα αφήσει τίποτα όρθιο στο πέρασμά της!

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΦΡΟΥΤΑ

ΜΠΑΝΑΝΑ
2-4 ΕΤΩΝ

ΣΥΛΛΑΒΙΣΤΩ
ΛΕΞΕΙΣ,
ΑΚΟΥΩ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 600 λέξεις
Προσχολική ηλικία

ΦΡΑΟΥΛΙΤΣΑ
5-6 ΕΤΩΝ

ΚΑΤΑΝΩ
ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΣΩ
ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 1.500 λέξεις
Νηπιαγωγείο & Α' Δημοτικού

ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ
7-8 ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΣΩ
ΜΙΚΡΑ
ΚΕΙΜΕΝΑ
Από 2.000 λέξεις
Β & Γ' Δημοτικού

ΛΑΤΟΣ
9-11 ΕΤΩΝ

ΕΥΚΟΛΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΩ
Από 3.000 λέξεις
Δ & Ε' Δημοτικού

ΕΙΝΟΜΗΛΟ
11+ ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΣΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Από 10.000 λέξεις
Ε & ΣΤ' Δημοτικού

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17828